

Cine l-a ucis pe Moș Martin?

Primarul din Dorobanțu, Vasile Stoica, ne spune că, la un moment dat, și-a luat fata de mână și a dus-o până la marginea satului, la penultima linie, pe strada Vasile Alecsandri, la cei ai lui Pufi. A vrut să-i arate cum miroase sărăcia. Iar sărăcia miroase a pământ putrezit. În față tot picură o pompă, nu mai înaltă decât un copil de clasă pregătitoare. Susură zi și noapte, pământul a tot supt apă după apă, asta până s-a săturat, iar acum s-a transformat într-o mazăgă puturoasă. Așa putrezește pământul. În cleiul ăsta, cum treci poarta, e Moș Martin, un ursuleț de pluș, pare mort de cel puțin două primăveri. E culcat pe spate și privește cerul. Privește cerul cu o indiferență care te sperie, cum numai un mort îl poate privi.

Mici și rozalii

De peste drum, Milica e toată numai o furie. Spune că a mâncat-o-n cur să le boteze două fete. Pe gemene, Alexandra-Maria și Ionela-Ștefania. Pe o altă fată, Cătălina, a crescut-o la ea în curte, de la 8 ani. Asta până i-a ieșit păr la pizdă. Acolo, câteva tuleie. Lucrul ăsta l-a băgat de seamă și bărbatul Milicii, om trecut de 40 de ani. Pur și simplu l-a luat nebuneala: venea de la muncă, atârna pe șantier, cu zilele, iar asta mică îl aștepta, mai ales în ziua de leafă, prin casele părăsite din sat. Că nu aveau unde să se ducă în altă parte. Își dădeau întâlnire după ce vorbeau pe conturile de pe rețelele de socializare. Că fata avea păduchi, rapăn și smartphone. O proptea pe cea mică printr-o odaie cu doi pereți buni și doi prăbușiți, de prin dărăpănăturile de gard mânjit cu lut, să-și potolească dragostea perversă. Așa i-a găsit Milica, îmbârligați, toată numai spume, femeie înșelată și părăsită pentru una care-l suga pe moș Fâs, un alt vecin. Și, în general, cam pe toți moșii din sat, pentru 10 ouă sau pentru un ciur de mălai. Clocotește! La cei ai lui Pufi nu aveau cum să se ducă, sunt două cămăruțe pe post de odăi, fără

ușă între ele. Până anul trecut, odăile nu aveau podea, era tot pământ gol și putrezit. Și a tot fost luat pe tălpi, an după an, până ce în mijlocul amărăciunii aceluia bordei s-a făcut o groapă. Dar nu una oarecare, ci plină de cotloane, de tuneluri, de ascunzișuri, de smârcuri, de catacombe, raiul șobolanilor. Tot Milica, vecina înșelată și cu bărbatul fugit în lume, după curul unei fete de 14 ani, ne spune că, într-o dimineață, a dat fuga până în jegul de peste drum, la casele vecinilor, că una dintre fete țipa de parcă abia fusese unsă cu catran și urma să i se dea foc. S-a dumirit repede: copila încerca să-și smulgă părul din cap, doar se trezise din somn și nu știa cum să se elibereze, peste noapte îi fătase un guzgan între clăia de plete. Îi fătase o droaie de șobolănei mici-mici și rozalii.

Tabieturi și dușmani

Zece copii a făcut Pufi cu Aurelia. Acum, Pufi se apropie de 60 de ani, merge pe uliță și fluieră. Are în mână o sticlă de cola de jumătate de litru, plină cu un lichid dubios. Ne spune că a frecat niște La Festa, 3 în 1, și dă o fugă până la unul dintre băieți, că are trei, ăsta păzește vacile, pe izlaz. Cică-i duce zeama aia, ca să aibă cel mic ceva în mațe, de dimineață. Pufi, în schimb, nu s-a omorât cu munca. I-a plăcut, în schimb, să dea din cur. Știe și de ce: a căzut din pat, când era mic, iar de-atunci parcă l-a apucat așa, dintr-odată, o lene permanentă. Milica, înșelata, știe cel mai bine ce boală are Pufi: îi e frică de muncă. Nu are o sapă în curte, un strat de ștevie, măcar. Nimic, nimic, nimic. Doar

pământ gol și putrezit. Și în spate câteva orătănii. Câteva rațe leșești. Sunt ale altui băiat, lucrează pe la tractoare. În schimb, Pufi are tabieturi: în fiecare dimineață, taie drumul, dă colțul și se duce pe o altă uliță, perpendiculară, nu mult, cale de vreo 200 de metri. Nu se duce cu treabă. Se duce să atârne printre mese, la cârciuma cunoscută în sat La Colonelu. Suge acolo cât poate, mai ales în ziua de alocație, când vine poștașul cu banii pentru copii. Apoi își ia și la pachet: o bombă la doi litri, botezată bere, o dă gata până ajunge la el în arie. De data asta, Pufi e sprinten. E dimineață tare și el e la fel de grăbit. Aurelia, femeia care i-a turnat zece copii, e numai iritare. Tremură din toate oasele când ne vede. Și ne spune și de ce: Am mulți dușmani, bre! Până să intri în cele două odăi, e un șopron. Acolo, pe o masă, de-a valma, sunt câteva farfurii desperecheate. O oală. Un tuci. Și un codru de pâine. Îi merge gura Aureliei: cică se pregătea să spele vasele! Și ne uităm în ele, cele cinci fete, Alexandra-Maria și Ionela-Ștefania, gemenele, Alina, Cristina și Virginia-Nicoleta, cu o seară în urmă au lenciurit fasole boabe și au strecurat în fiertura aia și o mână de vișine. Să-i dea gust!

Goldie pe vrej

Aurelia, fătătoarea, se scuză că e casa nemăturată, nu a avut timp, azi, să facă asta. E drept, nu are mătură. Ne facem curaj și intrăm în cele două odăi. De când cu întâmplarea cu șobolanul, Pufi s-a lăsat de supt o săptămână și a cumpărat doi saci cu ciment. A întins cleiul ăla pe post de podea, să nu mai dea năvală guzganii, peste ei, când dorm duși, de parcă au cărat pământul în spate, toată ziua. Sunt trei paturi. Unul într-o odaie, alte două în cealaltă. Între cele două odăi, e amenajată o sobă de tule. Într-un colț, e un televizor atât de vechi că nu mai are nici dinți în gură. Ne ținem respirația și privim fix două secunde: în casa aia nu s-a mai măturat de un milion de ani. Din tavan, atârnă BioStop, folii cu adeziv,

pentru muște. Una dintre ele, ca să stea atârnată, are agățată la capăt o furculiță, murdară și ea de un rest de fasole. De acum o mie de ani. Și pe folia aia cu adeziv sunt tot o mie de muște, toate moarte, Dumnezeu să le aibă în pază! Alexandra-Maria și Ionela-Ștefania, care ar fi trebuit să fie la școală, sunt la grupa pregătitoare, atârnau cu ochii în ecranul televizorului, e fixat pe Disney Junior, iar o fătucă, Goldie, se tot urcă pe un vrej. Tot de fasole. E urmată de un ursuleț, și el de pluș, oftează, geme, se screme, e prea gras și obosește repede în urma acestui efort. E posibil să fi căzut din pat, când era mic, d-aia tot pufăie când vine vorba de muncă. Le spunem că îl cheamă Moș Martin, a fost un ursuleț adevărat, tare mult îi plăcea să se joace, numai că a murit acum două ierni, e afară, în arie, cu ochii ațintiți spre cer. A murit fiindcă nu a mai putut suporta cum putrezește pământul. Aurelia, ca un țâr, fără dinți în gură, are, la rându-i, tabieturi. E o femeie care se respectă. Bea ness și preferă numai băuturile carbogazoase. Pepsi mai ales. Nici ea nu a muncit vreodată. Că, de, nu a avut cum, cu atâția copii, trebuia să le ducă grija. Și ne zâmbește cu o gură toată făcută pungă și tăciune.

Armuri

Sărăcia e mână în mână cu lenea. Aurelia-fătătoarea se laudă că e femeie cu frica de Cel de Sus, merge la penticostali și se roagă mereu să scape de ghinion. Se roagă atât de intens că unii oameni mai vin, pe la ea, cu boarfe vechi, pentru cele cinci fete rămase în curte, nu mai mari de doisprezece ani, dar și cu câte o farfurie cu mâncare. Țoalele sunt purtate până devin ca de tablă, până se impregnează atât de mult cu zoaie că nu mai pot fi îmbrăcate. Devin un fel de armuri. Că

Aurelia nu a spălat niciodată în viața ei. Toate lucrurile vechi, țoale și pleduri, le-a dus în spatele curții și le-a astupat cu pământ. Le-a îngropat acolo, că d-aia capătă și lutul mirosul ăsta de putreziciune. Alexandra-Maria și Ionela-Ștefania, gemenele, Alina, Cristina și Virginia-Nicoleta, mult după trecerea prânzului, scuturau corcodușii vecinilor, deși fructele sunt încă verzi. Toate fără încălțări. Toate pline de jeg. Nemâncate. Sunt pipernicite însă, în câțiva ani, nu mulți, vor fi bune de muncă. Mai precis de dus în Italia, pe centură! De fapt, singura perspectivă a copiilor săraci, din mediul rural, făcuți pentru alocație, de niște părinți absolut iresponsabili.